מי "מצמרף סימן ראשון לסימן שני למהרה"

מידי נבלה או לא עד כאן לא איבעיא לן

אלא לטהרה מידי נבלה (אבל באכילה

אסורה א"ל רב אחא בר רב/לרכינא דלמא

לעולם לא הדר ביה ור' זירא לדבריו דרבא

קאמר וליה לא סבירא ליה-אמר רב אחא

בר יעקב 'שמע מינה מדר' שמעון בן לקיש

מזמנין ישראל על בני מעיים *ואין מזמנין עובדי כוכבים על בני מעיים מאי מעמא

ישראל דבשחימה תליא מילתא כיון דאיכא

שחימה מעלייתא אישתרי להו עובדי כוכבים

דבנחירה סגי להו ובמיתה תליא מילתא הני

כאבר מן החי דטו אמר רב פפא הוה יתיבנא

קמיה דרב אחא בר יעקב ובעי דאיטא ליה

<u>מי איכא מידי דלישראל שרי ולעובד כוכבים</u>

אסוב ולא אמרי ליה דאמינא הא מעמא

קאמר תניא דלא כרבאחא בר יעקב*יהרוצה

לאכול מבהמה קודם שתצא נפשה חותך

כזית בשר מבית השחימה ומולחו יפה יפה

ומדיחו יפה יפה וממתין לה עד שתצא נפשה

ואוכלו אחד עובד כוכבים ואחד ישראל

מותרין בו מסייע ליה לרב אידי בר אבין

*דאמר רב אידי בר אבין אמר ר' יצחק בר

אשיאן הרוצה שיבריא חותךכזית בשר מבית

שחימתה של בהמה ומולחו יפה יפה ומריחו

יפה יפה ומכתין לה עד שתצא נפשה אחד

עובד כוכבים ואחד ישראל מותרין בו

מתני החשוחם בחמה חיה ועוף ולא יצא

מהן דם כשרים ונאכלין בידים מסואבות לפי

שלא הוכשרו כדם *ר' שמעון אומר הוכשרו

בשחימה: גמ' מעמא דלא יצא מהן דם הא

יצא מהן דם אין נאכלים בידים מסואבות

אמאי 'ידים שניות הן 'ואין שני עושה שלישי

בחולין וממאי דבחולין עסקינן דקתני חיה

דאילו קרשים °חיה בקרשים מי איכא ותו אי

בקרשים כי לא יצא מהן דם כשרה *הוא

עצמו לדם הוא צריך ותו אי בקדשים כי יצא

מהן דם מי מכשיר *והאמר ה' חייא בר אבא

אמר רבי יוחנן סנין "לדם קדשים שאינו

דם שנשפך כמים מכשיר שאיגו נשפך כמים

אינו מכשיר ותו אי בקדשים כי לא יצא

נחמן אמר רבה בר אבוה הכא בחולין שלקחן

בכסף מעשר עסקינן ודלא כר"מ דתנן כל

עין משפט נר מצוה

שחיטה הליב סמג עשין סג עושיע יויד סי'

77

CHC

60

CHIC

עה ג עיי' כמיי' פים מהל' מלכים ומה שכתב בוה הכ"מ בכלי"ג

שהיטה הליב טוש'ם יו"ד סי' כז ועיין נסור :

עד ה מיי' פיד מסלי מאכלות אסורות סליצ סחג שם טוש"ע יו"ד סי' כה סעיף כב :

עה ו מיי' פיח מכל': אטת העומאה כל'ב: עם : מיי׳ שם פרק יה

כלכה ב :

שמחת חוכלין כלק"ו:

ופי"ב מהל' חבות

כמים ומכשיו

שימה מקובצת השתא מן הבחמה : גן ולא אמרן בסיתה תליא להו מלתא: 7] דם הנשפך המ'ד : כ) והכא נסי לישראל : חו וי"ל דמים איסור אבר מן החי דידהי משום דבעיא

כ' יוחגן *דחני שיעור אסור מן [יומא שה.]

גליון הש"ם גם' היה בקדשים מי איכא. עיון יומה סד ע'א מד"ה דהייתו:

בולדו יפה יפה ומדיחו יפה יפה . הא דלא אדכר הדחה קמייתא עג א מיי פיב מהלי כגון דחלליה בי טבחי כדאמר בפרק כל הבשר (לקמן דף

הכא שנחתך קודם שתנא נפשה מבית כי סעיף כ (סמג שם הכא שנחתך הודם שתנא נפשה מבית מוש"ע יוד ס" כו ופיין

השחיטה ועדיף מבישרא דאשמיק ובפ' כילד לולין (פסחים דף עד:) אחד שובד טוכבים ואחד ישראל מותרין בו . משמע דטעמא משום דליכא מידי דלישראל שרי ועי' נטור יו'ד פי' כו: ולעובד כוכבים אסור ותימה דבפרק עו ד מיי פיא מהלי ארבע מיתות (סנהדרין דף נט.) פריך והא איכא יפת תואר ומשני שאני עובדי כוכבים דלאו בני כיבוש נינהו וה"ל ה] שאני עובדי כוכבים דלאו בני שחיטה נינהו כדאמר לעילואין להקשות מהא דאמר פרק ד' מיתות (שם דף נח:) עובד כוכבים ששבת חייב וכן העוסק בתורה דבדבר שהוא מלוה לישראל לעשות לא שייך למימר מי איכא מידי דלישראל שרי וכו' ואע"ג דאמר אפילו ששבת בשני בשבת חייב מכל מקום לא דמי הואיל ויש מלות שביתה לישראל כמו בשבתפואע"ג דבן נח נהרג על העוברים כדאמר התם וישראל איט נהרג נהי דפטור מ"מ לא שרי וח"ת דבפרק גיד הנשה (לקמן דף קב.) דפליגי אם נוהג אבר מן החי בטמה וחמרינן מחלוקת בישרחל חבל הן עיכ לא איבעיא וכר בבני נה דברי הכל מוזהרין על ו] הטמא כטהורין בשלמא לרבון אע"ג דאין ישראל מוזהר של אבר מן החי דטמא מ"מ אכיר ליה משום טמא ולא אשכחת דלישראל שרי ולפובד כוכבים אסור אלא לר' מאיר נימא וכפובד כוכבים חסור חנח נר' מחיר דאמר דאין נוהג אלא בבחמה שהורה הפסאים כש הורים דאמר דחין נוהג חנת כניתני שיהי בשלשת החם לרבגן בלבד והא איכא אבר מן החי דחיות בשלשת החם לרבגן ייייחות היוהוריו דלישראל שרי ולעובד אבר שי תחי אשור כוכבים אסור וכי תימא דלא חיישינן כיון וו דסתם אבר מן החי אסור לישראלה"כ מחי פריך התם בפ'חרבע מיתות (סנהדרין דף נת.) מגזל דפחות משוה פרוטה וי"ל דמכל מקום ח] אבר מן החי דידהו אסור משום דבעיא שחיטה אע"ג דעובד כוכבים אסור במשהו בשר וגידים ועלם וישראל לא

> התורה ולריש לקיש דאמר חלי שיעור מותר מן התורה דלמא לית ליה ההוא כללא אלא סבר לה כמ"ד הכא אין מחמנין עובדי כוכבים על בני מעיים: השוחם בהמה חיה ועוף ולח ילה כו׳ . משמע דדם

מיתסר אלא בכזית בשר הא אמר

חיה ועוף מכשירין וקשה להר"ר יעקב מאורליינ"ם דבגמרא דרים דדם קדשים אינו מכשיר מדכתיב על הארן תשפכט כמים דם הנשפך

ב שבת שנה מדרי עלים ולבונה דאע"ג דלאו אוכלא נינהו חיבת הקדש משויא כמים מכשיר כו' ובפרק כסוי הדם (נקמן דף פד.) אמרינן דלא י בי לקיש מופנין להו אוכלא : בכסף מעשר . בירושלים דכתיב (שם יד) אמרינן בהמה בכלל חיה לכסוי משום דכתיב על הארץ חשבכנו ונחת הכסף וגו' ואשמועינן דשני עביד בהו שלישי דלא כר"מ: כמים מה מים לא בעי כסוי אף האי נמי לא בעי כסי אלמא בדם חיה ושוף דכתיב כסוי לא הוי בכלל תשפכט כמים ויש לומר

50 דכל דם הנשפך על הארץ שאין מקבלים אותו בכלי כגון דם חיה ועוף הוקשה למים בין לענין הכשר בין לענין פטור כסוי אלא דלענין כסוי גלי רחמנא דדם חיה ועוף בעי כסוי אבל מכל מקום הוקש למים לענין הכשר כיון דנשפך על הארץ:

"דן בידים מסואבות . לגלי איירי דלא בעי הדחה אי נמי לקדירה והודחו במי פירות : דם שאיט נשפך כמים איט מכשיר . הקשה הר"ר ישקב מתורליינ"ש דבפרק כל שעה (פסחים דף כג.) פריך והרי דם דכתב רחמנת וכל נפש מכם לא תאכל דם וחכן אלו ואלו מתערבין באמה ויולאין לנחל קדרון ונמכרים לגננין לזבל ומשני אמר קרא על הארך השפכט כמים מה מים מותרין בהנאה אף דם מותר בהנאה והשתא היכי דייקי היתר הנאה מהאי קרא לדם קדשים הא לא איחקש למים ויש לומר דמכל מקום כיון דדם חולין שרי בהנאה אם כן אכילה דכתיב גבי דם הויא אכילה ממש . [וע"ע תוספות פסחים דף כב. ד"ה מה]:

-בשחיפה תליא מילתא לית לן בה'תניא דלא כרב אחא בר יעקב.כלומר דחוינן דמומנין עובד כוכבים אפי (מחיים)[אבני מעיים]:הרוצה שיבריא.כלומר לשון כריא ד אין באכלון בידים מסואבות. זה שלא נפל דייו ז ידים שניות הן ואון שני כו'. כלומר מאי קרינן ידים שניות שהגוף סהנד וידים השניות במאות אי נגע בשרץ כל הנוף ממא אלא איזהו שנים מהור וידיו ממאות שנגע באלון בידים ממאות אי נגע בשרץ כל הנוף ממאין שלקהן בכסף ודלא כר' מאיד כו' דהא בארן שראוכל ראשון וידיו שניות ואון שני עושה שלישי בחולין : הכא בהולין שלקהן בכסף מעשר כו' אי מה הולין אמרינ; הא יצא מהם דם דאין נאכלין בידים ממואבות בחולין : הכא בהולין שלקהן בכסף מעשר כו' אי מה הולין אמרינ; הא יצא מהם דם דאין נאכלין בידים ממואבות בחולין : הכא בהולין שלקהן בכסף ודלא כר' מאיד כו' דהא

מי מנשרף רחשון לשני. הוחיל וגם הוח לשהר נשחט חו לח ופשיט התם אם מלטרף סימן ראשון לסימן שני להתיר שאר העובר באכילה לא ילטרף עמו לטהר אותו אבר מידי נבלה ולטנין ניקבו בני מטיים קיג.) אי נמי משום דאיירי בבשר בית השחיטה ולא הולרך להזכיר נמי תפשוט דמלטרף דלא מהני חילוק לפסול בשחיטה הואיל ובסימנין ולקדירה איירי אי נמי מיירי לללי אף ע"ג דלללי לא בעי מליחה שאני לה היתיליד רישתה : עד כפן לם תורה אור

איבעים כו' א] . והשתח חהדרינן לשמעתין דאמריכן הדר ביה ר' זירא לו : פרולם לחכול כו׳ . משום דמעלי כדחמר לקמן בסמוך הרולה שיבריה: בארבע מיתות (סנהדרין דף סג.) מנין במיתה תליא מילתא והויא אבר מן החי לגבייהו והייטו דלא כרב אחא: ומדיחו יפה יפה . מפני שעדיין נבהל הדם לנחת ולח ילח: בותנריבידים מסואבום . כלומר בלא נטילה דגזרו אפילו הוכשרו נמי אין שני ששה מגו דשריה שחיטה להך בשר מידי אבר מן החי משויא ליה נמי אוכלא זיניים בשיר שנאמר "על הארץ חשפבנו כמים לנבי טומחה : בבן כי לה יצה מהן דם כשרה . בתמיה זריקת דם הוא דשריה להו דכתיב (דברים יב) ודם זבתיך ישפך והדר והגשר תחכל: שמהם דם לא מתכשרי ליתכשרי בחיבת א"ר הקרש פרתן א"ר *היבת הקרש מכשרתן א"ר שאינו מכשית. אם נפל על הזרעים: דם הנשפך כמים . הוי כמים ד]: דקיימה לן חיבת הקדש מכשרתן . למיהוי אוכלא ולקבולי טומאה דתניא בפסחים (דף לה.) והבשר לרבות

מההיא דלעיל מדבעי מהו לטהרה מידי נבלה מכלל דפשיטא ליה דאיטרפא בנקיבה דביני ביני : לא כדר ביה . ופשיטא ליה לרבי זירא דאף באכילה שריא דאין טרפה לחלי חיות והא דבעי רבי זירא לענין טומחה : לדבריו דרבה . דחמר לעיל לא אמר ריש לקיש אלא בריאה אבל בבני מעיים טרפה מיבעיא ליה לר' זירא אם טהורה מיהא מידי נבלה או לא : מדרים לקים . דאמר כיון שנחהך קנה הוי ריאה כמנחא בדיקולא שמע מינה אין מזמנין עובד כוכבים על בני מעיים משום כיאה בן דהוי כמי שהוליאה מו הבהמה בעודה מפרכסת ועובד כוכבים לאו בשחיטה תלי היתר אכילה דידיה שלא החכרה שחיטה אללו ואבר מן החי נאסר להן ואין יולאה להן מידי אבר מן החי עד שתמות אבל לישראל ילתה מידי אבר מן החי ע"י שחיטתה : הוה יתיבנא קמיה דרב מחם . כי חמר להח מילתח: ולם ב"ו שם למרי לים ונחמתי בעלמי ולה הקשיתי מבית השחימה. שחינו מחוסר הפשט ויכול לחותכו מיד קודם יליאת הנפש וממתין לה עד שתלא נפשה דאמרינן שאסור לאכול מן הבהמה קודם שתלא להמן שדב (פשה ת"ל לא תאכלו על הדם: אחד שובד כוכבים כו׳ . ולא ג] אמריכן טליהם להיות שניות ובגמרא פריך שלישי בחולין : פוכשרו בשחימה .

ביי גרשום ייי יין אחר דחותר בר ידא אטר מענה

בנרא בדיקולא בא גפי כיון יבימניו אמרינו דםי ולחן אסור